

БЛАГОДАРЯ ТИ МАЙЧИЦЕ

Благодаря ти,
Майчице Пресвята,
за твоята любов,
за силата и добротата,
за майчиния благослов.
Благодаря ти, че ме пазиш
под твоето крило,
че мир, любов ми даваш
и пазиш ме от всяко зло.
Благодаря ти, Свята Майко,
че молиш се за нас,
с любов безкрайна,
всеки Божи миг и час.
Благодаря,
за безкрайната ти доброта,
че силна вяра ти ми даде-
най-свещеното в моята душа!

1 място
Теодора Християнова Миткова
Гр. Варна, ОУ „Черноризец Храбър“ - 6 клас

С благодарност към моите родители

В този ден, свят и мил,
Ден на християнското семейство,
мислите си искам аз да споделя,
обичта си силна към вас да изразя.

Едни за мен сте вие на света,
опора и утеха сте във трудността.
Щастие и обич ми дарявате в деня,
дланите ми стопляте в студа.

Научихте ме смирено да живея,
да имам светла вяра и мечти.
Научихте ме да се смея,
„докоснах слънцето” почти!

Да бъда честна и открита,
на вярата си православна да държа,
към лошото да не залитам,
да нямам в думите лъжа.

Със вас израснах и обикнах,
Бог и всичко свято на света
и като малката Мария,
да вървя по пътя на Христа.

Благодарна съм на Господ всеки ден,
че ме дари с таз любов голяма,
любовта най-силна на света,
любовта на татко и на мама.

1 място
Виктория Николаева Николаева
ПГСС „Васил Левски”, гр. Първомай – 8 клас
ръководител: Мария Личева

БАБА ТИХО МИ РЕДИ

В камината уютно огънче пламти,
благими думи баба тихичко реди:
„Ноември, дъще, в жълто приближава,
календарът празниците отброява.
Най-напред е на будителите отреден,
радители за словото празнуват в този ден.

После ангелският празник се задава,
чест на Михаил тогава се отдава.
Предводител със небесното си войнство,
истината брани със достойнство,
на хората защита от бедите дава,
за добро и правда се сражава.

Задава се и следващият ден велик.
Познаваш ли го, дъще, този лик?
От иконата ни гледа пак свети Мина,
изпълва със покой човешката душа.
За семейства защита със молитва прави,
грижи се децата да са и щастливи, здрави“.

Отброява времето ноемврийските дати,
в дома си баба ни чака с мама и тати.
Трапезата слага, поръсва с вода,
пита разчупва за честита съдба.
Светъл празник, християнски ден,
за почит на семейството е отреден.

Въведение Богородично баба го нарича,
за свещичка в храма бързичко притичва
и думи във молитва от душа реди:
„И този празник, дъще, запомни!
Щастливият човек със семейство е дарен,
близки да си има, е от Бог благословен.“

Семейството любов е, радост и подкрепа,
разбиране, опори, помощ и утеха,
намираш всичко в родния си дом
и коленичиш със смирен поклон
за Деня на християнското семейство -
ден на обич, вяра и блаженство.

1 място
Габриела Стоименова
Гр. Петрич, Профилирана гимназия „Пейо Яворов“ – 8 клас
Ръководител: Здравка Трайкова

МАЙЧИЦА СВЕТАЯ БОГОРОДИЦА

Майчица Светая Богородица,
с любов в добро и в трудност ме пази
и се радва ,когато добричка съм аз,
когато радостно се смея и щастливо пея.

С мене страда, когато тихом плача
или просто ми е трудно с някоя задача,
закрила ме силно и майчински думи реди,
насочва ме с мъдрост към моите мечти.

Грешките мои с благост прощава,
съветва ме мъдро и пази от всички злини,

утеха с радост на мене дарява
и майчински ме благославя!

Майчица Светая Богородица,
с любов и благост винаги ме гледа,
когато на мама съм мила отмяна,
когато с обич целувам на тати ръката
и живея с доброта и вяра в душата.

1 място

Добромира Християнова Миткова - 15г.

Гр. Варна, ЧПГИТКН - 9 клас

Ръководител: Магдалена Маркова

Аз с моето семейство

Обичам да пея,
обичам да лудея,
на люлка да се люлея
и от сърце да се смея!
Обичам, когато с братчето ми
играя и се забавлявам.
Обичам, когато през целия ден
в приключенията с него
тревогите си аз забравям
и вълшебствата улавям.
Да го гушна и целуна по малката главица,
нежно да го хвана по тънката ръчица.
С мама обичам книги да чета,
на разходки да ходим, и през есента
в снимки да запазваме цялата природна красота.
С тати обичам нещо да си майсторим,
с него тайно да се смеем и лудеем.
Обичах, когато с баба и дядо ходех на кафе,
когато обикаляхме къде ли не,
когато ми обясняваха всичко, което пожелаех,
и ми се радваха, като ме гледаха как мечтаех...
А когато сме всички –
семейство от големи и мънички,
обичаме да танцуваме, докато се изморим,
много да се смеем и красоти да творим!
Обичам моето семейство!
Обичам всеки мой роднина
и на всички им благодаря,
че са най-добрите хора на света!

1 място

Михаела Михайлова Митева,
гр. Ракитово, ИСУ „Св. Климент Охридски” – 7 клас
Ръководител: Мартина Симидарева

Моето християнско семейство

Разкрих мечтите си детски пред тате и мама.
Те с криле ме дариха, в света на доброто летях.
И щастлива се сгушвам до тяхното рамо,
да потърся опора, за да действам без страх.

Но в семейството ми знаят, че е възможно и
от високото да паднеш долу в пропастта.
Вярват, че мечтите и звездните пориви
се сбъдват с Божия подкрепа и воля за дела.

Християнското семейство неизменно е до мен.
Със загриженост и обич всеки ме обгръща.
Окриля ме, превръща в светъл празник моя ден,
а пътищата извървени все в дома ме връщат.

С когото и животът, като порасна, да ме среща,
обичта към близките си никога не ще предам.
С ръцете им отрудени прегръща ме надеждата
и с вяра в доброто ме отвежда в Божия храм.

В него ме залива ярко сияние от светлина
и Бог сърцето ми със свята обич озарява.
А чуден звън камбанен разнася по света
добрата вест как вярата и любовта спасяват.

2 място

Деница Живкова Малчева

Гр. Пловдив, ОУ „Стоян Михайловски“ – 5 клас

Ръководител: Горица Петрова

Въведение Богородично

есе

Въведение Богородично е един от дванадесетте велики християнски празници. За него знаем от Свещеното писание. Там се разказва как светите праведници Йоаким и Анна въвеждат своята дъщеричка Дева Мария в Йерусалимския храм на тригодишна възраст, за да я посветят на Бога. В този ден родителите ѝ събират родата и рисуват картина на събитието. Там ясно личат млади девойки, които държат запалени свещи. Те вървели пред Малката Богородица, а зад тях Йоаким и Анна. Служителите започнали да пеят свещени химни. Дева Мария била на първото стъпало пред храма. Всички се учудили като видели, че тя сама се е изкачила на последното стъпало. Дева живеела в храма със служители, вдовици и други хора, посветени на Бог. Скоро баща ѝ умрял и майка ѝ дошла в храма, но не задълго, защото последвала съдбата на мъжа си, Мария останала сама, без родители. Трудела се много и не спирала да се моли. Църквата я наричала „Прекрасна Зора“, от която изгряло Слънцето на правдата.

Най-ранното известие за празника е в края на I век. Прави се тържество и всички християни празнуват Въведение Богородично. От 1929 г. празникът в България се нарича Ден на християнското семейство и православната младеж. На този ден семейното ходене на църква символизира постъпването на Мария в храма. Хората отивали там, за да се молят заедно, семейството им да е здраво и благоденстващо. След това в къщата, събрани около огнището, с чаша вино, топла пита и вкусна гозба, чествали освен Въведение Богородично и здравата връзка помежду си.

Нашето семейство също е християнско и спазваме много от традициите. На Бъдни вечер, Коледа и Великден се събираме цялото семейство, дори и кучето. На по-малки празници, поне повечето.

Аз съм родена в Мароко и там имаме семеен бизнес. Тате си идва рядко, както чичо и леля. Те си идват само по празниците и когато това се случи, ние много се радваме. В Мароко съм била до двегодишна възраст, след това сме се върнали в България. Ходила съм там на пет и на шест години. Веднъж празнувах рождения си ден в Мароко на една вила. През деня бяхме на плажа, а вечерта правихме парти. Гостуваха ни приятели и си прекарахме чудесно.

В Мароко е много различно – жените ходят със забрадки и имат оранжеви татуировки. Те са на цветя и стебла, които не спират да се разклоняват. Аз мисля, че ако там спрат са си хвърлят боклуците навсякъде, няма да е толкова лошо място.

Родителите ми са избрали да живеем в България, тук съм при семейството си, където се спазват всички християнски традиции. Мама и тате много се грижат за мен, затова съм щастлива.

Ако ми се налагаше да живея в Мароко и да продължа семейния ни бизнес там, щях да съм много нещастна без семейството си. България за мен е роден дом, въпреки че не съм родена тук. Обичам България толкова, колкото другите деца, родени тук.

1 място
Елена Стайкова
Гр. Смолян, ОУ „Проф. д-р Асен Златаров“ – 4 клас

Християнското семейство

Прабаба ми е най-добрият човек на света, най-добрият човек, когото познавам. Сърцето ѝ е толкова голямо, че може да побере греховете на всички ни, а после да ги опрости. Никога не е ламтяла за богатства, защото най-голямото богатство за нея сме ние, нейните деца и внуци- нейното семейство. Тя е и един от най-набожните хора, които съм срещала в живота си. Когато бях малка всеки ден ми разказваше за чудесата извършени от Исус Христос и Божията майка и всеки един нейн разказ беше интригуващ и поучителен. Когато ми говореше в старческите и очи и пламтеше огънят на вратата, а на лицето и изгряваше топла и красива усмивка.

Когато двадесет и първи ноември приближаваше, с него се увеличаваше и носталгията на прабаба. В този месец, в който последните ярки цветове на листата окапват и лютият вятър свири по пустите улици, прабаба успяваше да стопли сърцето ми с интересни семейни случки и преживявания. Припомняше ми и историята свързана с Въведение Богородично, за тригодишната Дева Мария и нейното пристигане в Йерусалимския храм, където приема Бог в сърцето си. Учеше ме на онези ценности, които за жалост вече започват да избледняват в забързания свят, учеше ме на истинския смисъл на семейството... и до ден днешен продължава да ме учи. Благодарна съм, защото тя ме накара да осъзная, че семейството е най-големият божи дар, който човек може да получи! Признателна съм, защото ме отгледа точно по християнски да бъда смирена и да почитам семейството си, да не лъжа, дори когато истината боли, да бъда добър човек!

Често съм се питала как живеем днес? Уважаваме ли по-възрастните, зачитаме ли тяхното мнение и съвети или ги приемаме за даденост?

Днес образът на християнското семейство се е размил и вече не е това, което е бил. Ако в миналото са полагани основите на добротата и смиреността, то днес властват меркантилността и грубостта. Семейните ценности на новото поколение са различни от тези на предходните и няма и следа от възпитанието, което е битувало по онова време. Аз съм щастлива, че имам семейство, което ме е отгледало в добродетелите на времето, в което не материалното, а духовното е имало значение.

Неуважението към родители и по-възрастни хора е достигнало в днешно време най- високото си ниво. Всеки ден се натъквам на примери за деца, които ругаят своите родители. Тяхното нехайство ме кара да се възмуствам от поведението и неуважението им към близките. Това ли са „добродетелите“ на двадесет и първи век? Но макар и под влиянието на съвременната действителност, вярвам, че все още тази здрава кръвна връзка остава непоклатима.

Хората казват, че „възпитанието идва от родителите“ и въпреки че много хора оспорват това мнение, аз смятам, че за формиране на ценностите у едно дете изключително важна е семейната среда. Там, където в отношенията между родителите се проявяват неуважение един към друг, равнодушие, недоверие, грубост, пошлост, безсърдечност, у децата помръкват, а понякога и съвсем се загубват светлите идеали на любовта и дружбата, уважението и моралните ценности. Божието сърце е в невероятна болка и агония поради това, че ние, Неговите деца, сме изкривили най-ценното, което Той е заложил в нас – любовта към семейството.

Двадесет и първи ноември напомня на родители и деца какво е семейството и как трябва да се отнасяме към него. Въведение Богородично е един светъл празник, който ни събира заедно. Този ден напомня на родителите, че трябва да отглеждат и възпитават своите деца във вяра, да ги учат на добродетели, да бъдат смирени, да уважават близките си, защото няма нищо по- свято от семейството!

"Единствената скала, за която знам, че стои стабилна, единствената институция, за която съм сигурен, че работи, е семейството.“ Това са думи на американския бизнесмен Лий Якока, с когото се съгласявам безапелационно. Домът е моята крепост. Семейството- моята опора. И колкото и предизвикателства да ни изпраца животът, ние ще успеем да ги преодолеем, защото сме семейство, а няма нищо по-силно от това! Въпреки различията си, въпреки недостатъците си, трябва да обичаме и уважаваме близките си. Ние, бъдещото поколение, бихме могли да възкресим стария образ на християнското семейство и да предаваме тези ценности на поколенията след нас!

Семейството е всичко, то е дар, който трае вечно, място, където получаваш безкрайна и безусловна любов, разбирателство и топли прегръдки, криле, на които да полетиш, за да сбъднеш мечтите си.

1 място
Айлин Мусова Дрикова
Гр. Ракиново, СУ „Свети Климент Охридски“ – 10 клас
Ръководител: Надежда Тодорова

Съвременето, децата и Света Богородица

есе

Колко хубаво ли щеше да бъде, ако Света Богородица беше пример за всяко дете, а по-късно и за всяка жена по света? Ако всеки можеше да види Нейната чистота и доброта и да открие смисъл в тях... животът ние щеше да е друг.

Въведена едва на тригодишна възраст в храма от нейните родители Йоаким и Анна, малката Мария започва да изучава Божия закон, да се моли усилено и да учи усърдно и именно заради това, и заради чистия живот, който води, по-късно е избрана да стане Богородица, Майка на Божия син-Иисус Христос. Тя наистина е идеал за жена не само тогава, но и днес. Но защо съвременното общество тачи разкрепостените чалга певици, кухите плеймейтки и всички повърхностни жени, за които всичко материално е над духовното, но не и самата Божия Майка? Може би проблемът идва от родителите, които не разговарят с децата си и не ги възпитават нито на човешкия морал, нито на християнските добродетели и ценности и просто предпочитат по-късно да обвинят учителите, казвайки, че рожбите им са по цял ден в училище и е тяхно задължение да ги научат на всичко. За съжаление това не е така само в България, но и по целия свят. Както прочетох в сайта „Православен свят“, архиепископ Христодул от Гърция с болка споделя: „Отглеждането на децата е най-трудното и отговорно дело на родителите в семейството...Когато обаче през трудните години на възпитанието на децата родителите не положат изисквания труд, тогава децата израстват по собствен начин...Понякога това се дължи и на самите деца, които са наследствено обременени и се противопоставят на опита на техните родители да им дадат добро възпитание..., но повечето пъти виновни за това, че децата им поемат по лош път, са родителите.”

Дълго време размишлявах над тези негови думи и осъзнах че съм много благодарна не само на майка ми за доброто възпитание, но и на Неделното училище, което посещавам вече от 7 години, за това че ме научиха да вярвам в Бог, Света Богородица, да бъда честна, добра, трудолюбива и старателна и да знам какво е добро и какво е зло, кое е истински важно в живота. Мисля си как тези родители биха могли да запишат децата си на Неделно училище или най-малкото да им четат от

Библията, да ги водят на църква и да ги научат да вярват в Божието учение и почитат църковните празници. Така светът ще стане много по-добро. Дори вярвам, че е възможно всички злини и пороци да изчезнат и да остане само доброто, ако полагаме усилия, много труд и ако имаме искрена вяра. Защото вярваме или не Господ, Света Богородица и всички светии винаги са до нас, подкрепят ни и ни пазят от дявола и от зли помисли, но ние трябва да ги слушаме.

„Малодушни! Как ти не забелязваше в тежките минути, че Моята ръка, която те води, винаги те е укрепвала, че Моята помощ, дори и в последната минута (която както винаги ти не си я очаквал), е дохождала при теб?“. Този цитат е от книжката „Това беше от мен“ на св. Серафим Вирицки, която архимандрит Висарион подари на Неделното ни училище преди две години и в която ние открихме много, много истина.

Без четене на Божието слово и православна литература не може да се укрепят вярата. Това, на което ни е научила Света Богородица, е, че с вяра, труд и Божия подкрепа можем да постигнем всичко. Надявам се, че съвсем скоро хората ще проумеят това с помощта на Господ и че на 21 ноември, когато празнуваме Въведение Богородично и Деня на християнската младеж и семейство, всички църкви ще са изпълнени с миряни, довели децата си с радост и с любов в сърца. И не само на този ден, а на всеки християнски празник.

1 място
Антония Атанасова Кушлева
Гр. Смолян, Езикова гимназия – 11 клас
Неделно училище „Св. Николай Чудотворец“
Ръководител: Росица Примовска

Въведение Богородично

Една сутрин, още с отварянето на очите си, видях на календара, че е 21 ноември. Това е свещен празник, който църквата чества като Въведение Богородично . Това е Денят на християнското семейство и младеж. Според Светото писание на този ден родителите на 3-годишната Мария я завели в Йерусалимския храм и я отдали в служение Богу.

След като станах и се облякох, аз и родителите ми тръгнахме към село. Селото ни е близо и ние пристигнахме за половин час. Видяхме се с баба и дядо, както и с вуйчо, вуйна и братовчедките ми. Всички заедно закусихме топли банички, които баба беше направила. След закуска всички тръгнахме към църквата. Там запалихме по свещичка и се помолихме на Бог. Моята молитва беше за здраве на всички мои близки, приятели и роднини. Ходенето на църква на този ден със семейството символизира влизането на тригодишната Мария в храма и напомня на родителите за духовните им задължения към децата, защото семейството е най-доброто училище, което може да даде първите познания за Бога и Православието.

След службата се прибрахме и почнахме да приготвяме обяда. Мама всяка година пости, но на този ден ѝ е позволено да яде риба. Обядвахме, вдигнахме масата и реших да изляза с приятели навън. Разхождахме се, пихме кафе и взех на всяка жена от семейството ми цветенце в саксийка. На път за вкъщи намерих портфейл на улицата. Взех го и видях, че в него има лична карта. Оказа се, че е на една моя приятелка. Веднага ѝ звъннах и се уговорихме къде да се срещнем, за да ѝ го дам. Срещнахме се в парка и си поговорихме. Тя ми благодари и беше трогната от постъпката ми, защото това били последните ѝ останали пари. Приятелката ми живее само с баба си и аз ги поканих вечерта на празника, за да не празнуват само двете. Тя звънна на баба си, която с радост се съгласи да ни гостуват. Мама дойде да ни вземе от парка, в който бяхме. Раздадох купените цветя на баба, мама и вуйна и те много се зарадваха. Дойде време за вечеря и се събрахме всички. Ядохме, говорихме си и си прекарахме приятно. Не вдигнахме масата, а я оставихме така, както по традицията. На този свят ден всички бяхме щастливи, а аз бях доволна, че съм успяла поне с малко да допринеса за всеобщото щастие.

1 място

Ванеса Димитрова Динчева

Гр. Пловдив, СУ „Свети Паисий Хилендарски” – 12 клас

Моето християнско семейство

*„Човек не избира семейството си.
То е негов Божии дар,
както и той е дар за близките си.“*

Семейство - това е един малък свят, индивидуален за всеки човек. Когато се срещнат хора с еднакви цели и виждания за бъдещето, обединят мислите си и поемат по един и същ път, те остават заедно в тъга и радост, любов и вяност, щастие и нещастие. Семейството играе различна роля в живота ни - за едни то е скъпоценен дар, докато други го приемат като даденост и го поставят на последно място.

За мен семейството е по-ценно от всичките пари на света. То е онова, без което не можем да живеем. Без него съществуването ни губи смисъла си. Когато се скараме с приятелите си, не търсим нови, а се опитваме да изгладим отношенията си с тях и да продължим напред, така трябва да постъпваме и със семейството си. Защото както казват старите хора: ”Приятелите си ги избираме сами, но семейството не можем”. Затова трябва да се научим да се отнасяме с уважение и разбиране към близките си.

Аз ценя и обичам моето семейство, защото когато падна те ми подават ръка, за да се изправя отново и да стъпя здраво на краката си. Винаги ме подкрепят и ми помагат при вземането на правилни и важни решения. Дори когато поема по грешен път, те правят всичко възможно да ми покажат вярната посока.

Семейството ми е малко, но сплотено. Живея с мама, тате и по-голямата си сестра. Благодарен съм на Господ, че е избрал точно аз да се родя в това семейство, защото е прекрасно. Всеки един от тях полага огромни грижи за мен и са готови да се откажат от личното си щастие, за да се чувствам добре и приятно. Родителите ми осигуряват не само дом и уют, но ме даряват с прекрасни спомени и незабравими преживявания, които ще пазя в сърцето си винаги.

Когато си обсипан с майчина любов и бащина подкрепа, се чувстваш потребен и обичан. За съжаление има деца, които са самотни и неразбрани, защото са изоставени от близките си и са принудени да се справят сами с трудностите и препятствията на суровия живот.

Семейството ми уважава българските традиции и обичаи. Любимата ми част от годината е отбелязването на християнските празници, защото тогава всички се събираме заедно, загърбваме проблемите и си прощаваме. Пример за такъв празник е Въведение на Пресвета Богородица, един от най-почитаните сред християните. Известен е още и като Ден на християнското семейство и православната християнска младеж. Този ден напомня на родителите, че трябва да възпитават децата си в послушание, вяра и чистота на нравите.

Един ден аз също ще стана родител и ще се постарая да създам добро и задружно семейство, каквото е моето.

1 място
Георги Стайков Зайков
Гр. Ракитово, ИСУ „Свети Климент Охридски” – 6 клас
Ръководител: Марина Симидарева

ВЪВЕДЕНИЕ БОГОРОДИЧНО

Днес е Въведение Богородично! Един от най-светите църковни празници! Ден на Въведението на Дева Мария в божия храм! Светите праведни отци Йоаким и Ана спазили обета си да дарят тригодишната си рожба да служи на Бога, от благодарност към Господа, че ги е дарил с рожба. Мъничката Мария сам -самичка изкачила високите петнадесет стъпала в храма, за да отиде при свещеник Захария. За да израсне в целомъдрие, смирение и любов към Бога. За да и донесе архангел Гавраил благата вест, че тя е най-достойната измежду жените да стане Божия Майка, покровителка, закрилница и лечителка на всички хора по света. Отправлям молитва към нея с благодарност и молба да пази цялото ни семейство.

Чакам с нетърпение да свършат учебните часове, за да се прибера по-рано у дома, за да можем да приготвим празничната вечеря за светия празник, посветен на християнското семейство и младеж. Пристъпвам към дома и виждам баба застанала до прозореца, с поглед изпълнен с любов и нетърпение по-бързо да ме прегърне. Из пращам и въздушна целувка и мисълта за нежната и ласка и прекрасния аромат у дома, ме карат да бързам. Влизам и към мен се носи аромат на... любов! Премесен с нежния аромат на прясно изпечени курабийки, ухаещи на ванилия и лимон. С орехче, посипани със захар. Но любовта, любовта на баба, която бърза усмихната към мен, ми дава най-голямата наслада. Тя ме гушва нежно, а в топлата и прегръдка забравям, че вече съм петнадесетгодишно девойче и ми се иска винаги да усещам огромната и любов.

Залавяме се с баба и сестричката ми, да замесим нашата прекрасна погача, огромна, много вкусна, ухаеща на любов, защото е замесена с любов! Всяко зальче се топи в устата и ти се иска да хапнеш още и още...защото тя ухае на дом с обич! Богородичната погача трябва да е постна, без яйца и мляко. Баба ни научи да месим от малки. Като първо правило е да се замеси с любов и благословия.

Иконата на Божията Майка сякаш днес е още по-красива. Свещицата, която гори до нея искри със силен пламък. Днес на празничната трапеза ще се съберем цялото семейство с благодарност към Бога и Неговата Свята Майка, че ни пазят и пак сме заедно. По традиция

до Богородичната пита ще имаме прясно изпържена риба, уловена от тати и от чичо. С молитва ще започнем и завършим светия празник. За да си пожелаем и да измолим, винаги да бъдем заедно.

Любовта на семейството ни е нашата сила. Тя е изворчето, от което черпим с пълни шепи много сила, много обич, мъдрост и знания, много добрина. Добрина, която даряваме с цялото си сърце и на хората около нас, които имат нужда. Моите родители са прекрасни, добри хора. Аз съм много щастлива, защото имам примера как човек да израства добър, сърдечен, съпричастен към чуждата болка и радост. Силно да вярва в Бога и да благодари за всеки дарен, божи миг. Да дарява любов и да помага на всички, които имат нужда. И винаги да се връща у дома при изворчето със златна вода, от което черпим с пълни шепи добрина и обич, защото там ухае на ... любов! Защото там истинската вяра в Господа, ти дава най-голямата сила на света!

1 място
Добромира Християнова Миткова
Гр. Варна, ЧПГИТКН - 9 клас
Ръководител: М. Маркова

Как детето израства в прегръдката на Света Богородица

есе

Много отдавна исках да участвам в този конкурс, но нямах смелост. Нещо ме спираше постоянно. Аз съм колеблив и притеснителен човек, но благодарение на вярващото ми семейство и на милата Света Богородица миналата година се пристраших, участвах и спечелих втора награда. Бях щастлива, сякаш летях. Къде другаде можех да си изложа съкровенията ми мисли и обичта към Света Богородица? Благодарение на конкурса аз се научих да си вярвам повече, да се владеем и много да ценя помощта на Божията Майка. И ето – участвам отново.

Избрах тази тема, защото ме вдъхнови моята малка сестра. Тя от 5-годишна тръгна по стъпките на Света Богородица, когато за първи път престъпи прага на Неделното училище при храм „Св. Николай Мирликийски Чудотворец“ в Смолян. Сега е на 7 години и с нетърпение очаква следващия урок по Вероучение. За мен тя с всеки изминал месец се изкачва с едно стъпала нагоре по стълбата на вратата, както е направила Света Богородица, когато е била много малка. Тя изкачила радостна всичките стъпала сама до портата на Йерусалимския храм. Там я посвещават на Бога родителите ѝ праведните Йоаким и Анна.

Аз, сестра ми и другите деца, мои приятели, в момента изкачваме този път и се чувстваме като в прегръдка на Света Богородица. Този път изкачвам заедно и с моята най-добра приятелка, която не идва в Неделното училище, но заедно вярваме И двете знаем Кой ни помага. Тя е на моята възраст и отиде да учи в друг град. Аз се молах за нея да я приемат там, където искате тя, независимо че ще бъдем разделени. Тя също се е молила за мен. Когато са излезли резултатите от класирането в избраната ѝ гимназия, тя първо на мен ми се обади. Аз почувствах радост и облекчение. След вълнението ми за нея проверих и моето класиране. Бях приета в мечтаното училище. Видяхме се с приятелката ми, радвахме се и заедно от сърце благодарихме на Света Богородица за всичко това. Разбира се, че не само за приема я обичаме, а за това, че Тя сякаш ни начертава пътя, който да следваме – да сме добри, да се радваме на чуждите успехи, да се молим от сърце за другите, да се стараем да подражаваме на всичките ѝ добри качества – най-святата от всички жени на света.

Аз лично се възхищавам на Света Богородица. Тя е пример за нас и нашите съвременници. Семейството ми е изключително вярващо. Не само то, но и роднините ми. Ние всички, събрани заедно, сме едно голямо християнско семейство. Тази година вторият ми братовчед сам откри разрушен от турците параклис край село Дунево, казвал се е „Свети Георги“. Сега всички от голямото мое християнско семейство се опитваме да възстановим този параклис. Голямата ни вяра в нашата Небесна Майка ни дава сили да продължим заедно към доброто.

Благодарение на вярата ми в Света Богородица станах доброволец в Българския младежки червен кръст. Разбрах, че помагането на хора в нужда ми дава сила и на мен самата, радва ме, когато другите се радват. Осъзнавам, че обичам много повече Света Богородица, отколкото съм смятала, че я обичам, защото тя винаги ми е помагала в трудни моменти. Сякаш е до мен. Аз, сестричката ми, моята приятелка и децата от Неделното училище израстваме в прегръдката на нашата втора Майчица - Света Богородица, и се чувстваме закрилени!

1 място
Елена Райчева Стоева
Гр. Смолян, Професионална гимназия по икономика – 8 клас
Неделно училище „Св. Николай Чудотворец“
Ръководител: Росица Примовска

Трите икони

есе

Ще ви разкажа за трите най-важни икони в Църквата и като цяло в историята, а също и в моя живот. Аз съм дете, което от малко е водено в църква, защото родителите ми са вярващи и предани. Но когато съм била малка, не съм разбирала много неща, като например какво означава или изобразява една икона, защо пред нея се молим и тя стопля сърцата ни. Но днес знам и за това ще ви разкажа.

Въведение Богородично е празник, в който празнуваме предаването на дъщеричката на Йоаким и Анна в Божиите ръце. Той е ден на християнското семейство и православната младеж. Чета, че мъж на име Йоаким и жена му Анна дълго време си нямали дете. Те се отчаяли и започнали упорито да се молят на Бога, обещали Му, че ако имат дете, ще го посветят на Него. Не след дълго Бог ги дарил с момиченце, те го нарекли Мария. Когато малко пораснала, майка ѝ и баща ѝ трябвало да изпълнят обещанието си и така я завели в църквата. Именно това е първата икона, за която ще говоря. Тази красива икона изобразява как малката Мария изкачва стъпалата сама към Бога и влиза в храма. Тя на три години започва своето обучение във вярата и оттогава се подготвя за нещо, което не знае – че тя ще роди Божия син.

Втората икона е Рождество Христово. Това е един голям празник за нас християните, когато нашият Спасител идва на земята, а заедно с Него и любовта. Така започва неговият земен път, благодарение на Богородица и на Ангела, който оповестил Дева Мария, че ще има дете и ще го нарече Иисус. През краткия му живот Божият син учи хората да вярват в Бога, да се уповават на него и да знаят, че винаги има спасение.

Ето и третата, също силна икона – Възкресение Христово! В църквата, в която посещавам Неделно училище, имаме тази прекрасна икона, толкова красива, че е трудна за описване. Иисус Христос е стъпил върху камъка, целият в светлина, до Него е Ангелът. Разпнатият на Кръста заради едно единствено нещо и това е да спаси хората от техните грехове, е жив! Изображението е както е в Писанието - трябвало на третия ден да възкръсне и така и станало. Ангел слязъл от небесата и избутал камъка, запечатана с него пещерата, в която лежал Иисус. И така всички изумени разбрали, че Божият син наистина Възкръснал. Победил смъртта.

Какво щеше да се случи, ако малката Мария не бе послушала родителите си и не бе искала да остане без тях сама в храма? Ако не бе повярвала на Ангела? Без родения от Нея Христос как щяхме да живеем?

А сега знаем - благодарение на Бог, Света Богородица и Иисус Христос ние сме това, което сме – добри, обичащи и вярващи в Бога братя и сестри.

1 място
Йорданка Василева Маджарова
Гр. Смолян, Професионална гимназия по икономика – 8 клас
Неделното училище „Св. Николай Чудотворец“ - Смолян
Ръководител: Росица Примовска

Размисли в навечерието на Въведение Богородично – Ден на християнското семейство

есе

Всеки голям празник поражда у нас светли чувства. Въведение Богородично е особено вълнуващ за мен ден. Така е, защото вече няколко години е предшестван от предварителна подготовка, за да участвам в конкурса на Пловдивска света митрополия.

И тази година, обмисляйки върху какво да поразсъждавам, аз отново си припомних трогателната история на малката Мария. Мисля си колко смела и решителна е тя още от ранната си детска възраст. С каква вяра изкачва петнайсетте стъпала на храма, за да бъде посветена на Бога и приета в Светая Светих. С послушание и уважение бъдещата майка на Божия Син е обучавана и възпитавана в Йерусалимския храм.

Неслучайно Денят на Въведение Богородично се отбелязва и като Ден на християнското семейство. Тригодишната Мария е заедно с родителите и роднините си в този важен за нея ден. И за нас е ценно в празнични дни да бъдем с близките си, които да споделят нашата радост. А когато го правят от сърце, можем само да им бъдем благодарни.

Веднъж баба ми разказа една притча от книгата, която четеше. Два ангела били от един и същи отдел в рая. Единият постоянно се движел между земята и небето, а другият си почивал често-често върху пухкав облак. Всъщност първият ангел предавал молитвите на хората до Господ, а вторият – техните благодарности. Тази притча ме накара сериозно да се замисля за това толкова ценно човешко качество – умението да благодарим. Умеем ли да сме благодарни на родителите си и как изразяваме своята благодарност към тях?

Според мен на първо място трябва да сме им благодарни за това, че са ни дарили с живот. Щастие е да можеш да се радваш на всеки нов ден, да съзерцаваш дълбокото синьо небе, по което плават облачни корабчета, да играеш до насита с приятели.

Благодаря на родителите си и за това, че ме учат на трудолюбие. Старая се да намирам време да се справям и с многото уроци, но и да помагам вкъщи. Има ли човек желание, това е възможно. Знаем, че животът

често поднася различни изпитания и затова трябва да умеем да ги преодоляваме. Ето защо е важно още в семейството ни да се подготвим за житейските трудности.

Благодарна съм на своите родители още и за това, че намират време да ме изслушват, когато искам да споделя нещо с тях. Разбират винаги, когато нещо ме тревожи, и колкото и да са заети, отделят време за мене. А животът около нас е толкова пъстър, с толкова различни по характер хора. Всеки ден все някой или ни разочарова с нещо, или пък друг ни дарява с радостни мигове. И когато душата ни е наранена, и когато се чувстваме щастливи, ни се иска да споделим с някого как се чувстваме.

Но знам също така, че родителите на някои мои връстници не намират време да разговарят с тях с любов и разбиране. Те „купуват“ набързо вниманието им с нов телефон последен модел, но едва ли са наясно с кого и как общуват децата им в социалните мрежи. Мислят си, че е достатъчно след всяка командировка да ги обсипват с модерни дрехи и скъпи игри. За съжаление все не намират време да ги попитат как е минал поредният им самотен ден, да поговорят за проблемите им, за мечтите им.

Благословена съм, че моите родители не само се трудят за благосъстоянието ни, но и винаги намират време да създават в семейството ни атмосфера на истинска обич и разбирателство. За грижите и любовта им аз сърдечно им благодаря!

1 място
Лиляна Трендафилова Пелева – VII б клас
Гр. Ракитово, ИСУ „Св. Кл. Охридски”- 7 клас
Ръководител: Мартина Симидарева

„Въведение Богородично (21 ноември)” - Ден на християнското семейство и православната християнска младеж

есе

Изкачвайки 15-те стъпала на Йерусалимския храм съвсем сама, малката Дева показва каква мощ и сила е скрита в любовта към семейството. Този знаков момент честваме на 21 ноември – Ден на християнското семейство – ден на сакралността, надеждата, вярата и любовта. Въведение Богородично символизира Божията благодат, елея и животворящата сила. Този християнски празник ни припомня кое е най-ценното, хвърля светлина в мрачния тунел и ни кара да осъзнаем каква важна роля има семейството в нашия живот.

Сакралността на Вярата и Семейството!!!

Свещената връзка между вярата и семейството е най-чистата и святата. Вярата ни учи и възпитава на всички добродетели, изгражда човечността, милосърдието, прощката и добротата, карайки ни да бъдем човеци. Семейството е учителят, който ни показва правилния път и ни помага да не се отклоним от него. Сакралността се крие в спойката между обичта и защитата. Най-близките никога не позволяват да бъдем наранявани, защото нашата болка е и тяхна, сълзите в очите ни са водопад в техните, а страданието, измъчващо сърцата ни, е бездънна яма в техните. Любовта на тези, които са готови да пожертват тяхното щастие в името на нашето, е щит срещу безбройните трудности, болки и неуспехи. Без доброто, в което всички вярваме, колкото и понякога да не си признаваме, и надеждата, която крием в сърцата ни, нямаше да има ореол, който да ни пази и закрила. Този ангел хранител, който бди над нас и ни пази, са всички близки и роднини, търсещи си на пръв поглед незначителни оправдания, за да чуят как сме и да се уверят, че сме добре и нищо лошо не ни се е случило. Именно тази неразрушима връзка между семейството и ценностите, в които вярваме, и пламъкът, горящ в сърцата ни, са неразривна част от живота ни и следата, която искаме да оставим след себе.

Мнозина не биха си признали, че днес във века на супертехнологиите всичко е приоритет...освен семейството. Забравили за хората, които ни обичат, ние не живеем, а просто съществуваме. Спускайки се по течението на натоварващото ежедневие, забравяме простичките, но истински важните неща- разговор със семейството и наслаждаване на вечерята без досада. Всички грижи, натоварвания, несполуки и проблеми не идват само от заобикалящия ни свят, а и от самите нас. Ние не си даваме сметка какъв подарък е да имаш семейство-рамо, на което да поплачеш, прегръдка, която да те успокои, целувка, която да те стопли. Отдалечавайки се от всичко това и заменяйки го с бърз SMS, телефонен разговор или чат с емотикони, ние губим същината на нещата. Превръщаме се в бездушни, роботизирани и егоистични същества, които не оценяват загрижеността, топлата усмивка и незначителните на пръв поглед неща, показващи хората, които ни обичат истински и ни напътстват не за да ни покажат, че са „велики”, а за да знаем колко държат на нас. Истината е, че унищожавайки връзката със семейството си, ние губим частица от себе си, а на нейно място остава рана, която не може да зарасне, защото близките за нас хора са изградили човека, който сме днес. Те са поставили основите на ценностната ни система, така както майстор поставя основите на къща. Градили са и са създавали миогледа на човек, който ще взема правилните, макар по-трудни решения. Тези аргументи са достатъчни, за да осъзнаем колко много ще изгубим, ако омаловажаваме връзката със семейството си.

Денят на християнското семейство ни помага да опресним паметта си и да си припомним, че този празник не случайно се нарича и Въведение Богородично, защото нашите родители и близки са тези, които ни въвеждат по стълбицата на живота, надявайки се да преодолеем всяка трудност с упорство, всяка болка с усмивка, всяка несполука с надежда така, както Йоаким и Анна въвеждат своето малко момиченце. Историята е символ на надеждата, която ни дава сили да продължим напред, а вярата ни напътства и подклажда надеждата в нас. Тригодишната Дева е предхождана от девойки, които държат свещи. Тези свещи са символ на неугасващата вяра и надежда. Те символизират и правилната посока, по която сме тръгнали. Въпреки че отчаянието и мракът понякога да си проправят път, светлата вяра и надежда надделяват и ни помагат искрите на добродетелите винаги да са в сърцата ни.

Семейството играе важна роля не само в етапи на развитието на човека, а и в историята. Благодарение на вярата - християнската религия е устояла и е станала равноправна на другите религии. Силната вяра и сплотеност на българите е помогнала да се запазят като единна нация през вековете.. Въпреки жестоките безчинства и кръвопролития, хората са таили надежда за освобождение. Не са се предали и в най-тежките и мъчителни моменти. Вярвали са силно в своите идеали и в доброто. Ценностната и моралната система се е съхранявала и предавала от поколение на поколение, като запазването на честта и доброто име бил заветът към идното поколение. Сплотеността, борбеността и силната вяра са факторите за оцеляването на цяла една нация, защото без обединение няма спасение. Спасението се крие в защитата и закрилата на ближния, а не в предателството в името на оцеляването.

В деня на християнското семейство преди всичко трябва да си припомним историята, защото без история човек няма корени, а без корени няма къде да се връща, а без това, той се лута по пътя, без да знае накъде да поеме. Историята е тази пътеводна звезда, която ни води в тъматата. Благодарение на нея ние черпим сили и имаме родово самочувствие. Човек без родово самочувствие и почит към миналото няма основа да гради и бъдещето, защото само чрез познание може да градиш, а не да разрушаваш. Всички трябва да се замислим колко е важен **ДЕНЯТ** на християнското семейство, защото тази дума не означава само тесен кръг от приятели и роднини, тя е много повече- символ на издръжливостта, подкрепата, националната идентичност, моралната цялост и неугасващата надежда. **Всички хора сме едно голямо семейство**, което е отговорно за своите дела и постъпки. Трябва да се замислим и да спрем да се обвиняваме взаимно за несполуките и затова, че родното ни място е ужасно за живеене, пълно с хора, които са преобърнали представите ни, защото ние сме тези, които създават света около себе си. Вината не се крие само в другите, а и в самите нас. Промяната настъпва тогава, когато човек вярва, отстоява идеите си, помага на околните, вижда положителните и красиви неща, не съди никого освен себе си. Тогава настъпва метаморфоза и нещата се променят към добро. Промяната започва от нас и променя всичко около нас.

Въведение Богородично – 21 ноември! Денят, в който трябва да осъзнаем, че щом хората, които ни обичат и обичаме са здрави и са до

нас – това е най-голямото щастие, което можем да си пожелаем. Всичко, от което имаме нужда, е топлината и уютта на дома, а домът е там, където е нашето семейство- в мислите и сърцата ни и независимо от разстоянията и пречките, ние винаги ще са връщаме там, където тъгата се превръща в щастие, сълзите в океан, вярата и надеждата- в красив слънчев ден, а обичта- във въздуха, който дишаме!

1 място
Маринела Маринова Гетова
Гр. Пловдив,
Професионална гимназия по хранителни технологии и техника
Ръководител: Юлияна Тодорова Бохорова

В храма съм заедно със Света Богородица и ангелите

есе

На 21 ноември отбелязваме Въведение Богородично или Празника на християнското семейство. Тогава си спомняме как Богородица, само на три години, влиза за пръв път в Храма.

За някои хора храмът е просто сграда. За други обаче, е място за молитва. Там е тихо. Все пак, това е домът на Иисус Христос – нашият Спасител. Там присъстват хиляди ангели, архангели, серафими и херувими, но ние не ги виждаме. Това, че не ги виждаме, не означава, че ги няма.

Когато вляза в храма, се чувствам великолепно. Ако съм притеснен, се успокоявам. Ако съм тъжен, се развеселявам. В храма получавам благодат. Там свещеникът ме благославя. В храма знам, че не съм сам. Знам, че там е Христос, Богородица, ангелите, архангелите и светиите.

Понякога си мисля какво ли е чувствала малката Мариам, изкачвайки високите стъпала сама. Тя не се е обърнала назад, за да потърси родителите си. Не, Тя изкачвала смело стъпалата и останала в храма – тиха, скромна и трудолюбива.

Какво ли е правила по цял ден? Без сладолед, шоколад или телевизия и телефон. На Нея не ѝ било скучно, нито пък се е сърдила. А просто се е подготвила да стане Майка на нашия Спасител и на всички нас.

И ние, обикновените хора, можем да се научим на търпение и любов там - в храма, при Божията Майка и при нашия Господ Иисус Христос. Можем да се научим да се молим и да благодарим за всичко, което имаме и дори и за това, което нямаме.

Аз съм благодарен за това, че имам моето семейство. А семейството е една малка църква, както се казва в Писанието. Това е един “храм”, в който има мир, любов и разбирателство.

1 място
Петър Каров
Гр. Смолян, I-во СУ "Св. св. Кирил и Методий" – 4 клас

Денят на християнското семейство

Казвам се Радослав и съм дете, което много обича празниците. Особено християнските. Един специален, обичан от мен празник е Денят на християнското семейство и младеж. Това е ден, в който отбелязваме въвеждането на малката Мария, Св. Богородица в храма.

Моите вълнения започват още от навечерието на празника. Рано сутринта мама ме буди. Аз хващам топлата й ръка и тръгваме към храма. Там палим свещички, целувам иконите и слагам цветове върху всяка една от тях.

Молим се с мама. Спомням си как малката Мария е изкачила многобройните стъпала на храма, а първосвещеникът я въвел в най-святото място на храма. След много години тя станала майка на нашия Бог.

На този ден аз се моля на Бог за моето семейство и всички християни по света. Моля се за здравето на моите родители, за разбирателството и единството, за любовта. Нека винаги да ги има. Благодаря на Бог за всичките добрини. Спомням си и грешките, които понякога правя, и непослушанието ми. Моля се на Бог да ми прости.

Отново целувам иконата Въведение Богородично и си тръгвам с мама по-добър и по-смирнен.

Вечерта се събираме вкъщи заедно: мама, татко, аз и батко. Щастливи сме! После заспивам с молитва. Моля се за всички бедни и самотни деца по света.

Благодаря на Бог за топлото легло, за топлата вечеря, за всичко. После сладко заспивам с усмивка, защото знам, че съм силен и щастлив в моето християнско семейство!

1 място
Радослав Груев Рангелов
С. Белозем, ОУ „Гео Милев”, 4 клас
Ръководител: Тошка Стоева

Християнското семейство – вчера, днес и утре

В много съвременни общества семейството е на заден план. Светостта на тази институция е нарушена и тя вече не е това, което е била. Все още обаче съществуват семейства запазили патриархалните ценности от миналото, които блещукат като малки звездички на фона хилядите изгаснали бели джуджета, забравили родствените повели и връзки.

В миналото за хората семейството е било най-важното в живота. От него започвало всичко и с него свършвало. Когато се появявало дете, то било отглеждано и възпитавано от родителите си, докато не тръгне на училище. След като пораснело и се образовало, то създавало свое собствено семейство, прекарвало по-голямата част от времето си с него и най-често земният път му свършвал с него. Родителите се грижели да възпитават децата си на общочовешки добродетели, като честност, кротост, доброта и трудолюбие. Възрастните са били спокойни, че децата им ще живеят достойно и няма да ги посрамят. Вярата в семейството е била реалност и всеки е искал да бъде част от тази идилия – от малките сираци и изоставени деца, до старците, останали сами. В семейството си всеки можел да намери утеха и разбиране. То било опорен стълб на всеки един индивид и негова отправна точка.

Днес концепцията за семейство е изключително разнообразна. Още можем да открием общности, пазещи традициите и обичаите сред своите роднини. Тези пазители осъзнават какъв е смисълът на семейната институция и нейната първостепенна важност. Те трябва да са горди с това, че са успели да съхранят добродетелите от миналото в нашето материално общество. В техните сърца гори пламъка на братската любов и с трепет очакват днешния ден - Денят на християнското семейство. Те се радват, че могат да прекарат празничното време с най-близките си, като отбележат този важен ден.

От другата страна на монетата обаче, стоят тези, за които семейството все повече и повече губи смисъл. Обикновено това са млади хора, на които им е омръзнало от родителите. Те смятат, че майките и бащите им забраняват абсолютно всичко, което на тях им харесва. А всъщност, те не осъзнават горчивата истина, че родителите им правят това, защото ги обичат и искат по-добро бъдеще за тях. Но един ден тези непокорни деца ще осъзнаят на какво са искали да ги научат строгите мама и тате, и ще съжаляват за това, че не са ги послушали, когато е трябвало. За

такива случаи народът е казал: „Осъзнаваш какво си имал, чак когато го изгубиш!“.

Вече видяхме откъде е тръгнало семейството и до къде е стигнало. Сега идва въпросът: Накъде отива семейството? Повечето хора с нотка безнадеждност ще кажат: „Семейството вече е минало! То е останало само на думи и любовта, която е била огъня във всяко едно сърце, се е превърнала в студено лицемерие! Още няколко десетилетия и неговият смисъл и предназначение ще бъдат съвсем затрити от човешката история!“ С голяма мъка мога да кажа, че тези хора са донякъде прави... Но само донякъде! И тук трябва да си спомним, че ние хората, като най-висше Божие творение, градим своята история! Градим я, но не чрез хипотези и песимистични настроения. Градим я със своите собствени постъпки и действия, както и с мисълта ни, която винаги трябва да е насочена към доброто. Ние трябва да сме пазители на семейството и да сме готови да предадем неговите ценности на нашите деца и внуци. Трябва да успеем да ги научим да не се срамуват от него, а да са горди с това, че са част от една такава общност. Младото християнско поколение на България, трябва да предадем традиции си и вярата си на останалите чрез нашите постъпки и действия.

Много от днешните тийнейджъри живеят за мига. Но малкото останали, за които духовното е по – важно от материалното, се стараят да вършат добри дела и да помогнат на някого, като участват в благотворителни каузи за събиране на средства или със своите собствени усилия. А защо не помогнем и на Божието творение, нашата планета Земя, като я запазим и предадем на бъдещите поколения по- чиста не само от екологична гледна точка, но и по- чиста духовно.

На този светъл празник трябва да си спомним едни от най-известните, важни и запомнящи се думи на Христос: „ Обичай ближния като себе си!“ . А кой ни е по-голям ближен от собствените ни роднини? Но важното, което трябва да знаем, е че любовта не се изразява в това да заявим, че обичаме някого. Любовта е чувство, което те кара да действаш. За да обичаш някой, трябва да си готов да дадеш от себе си, за да се почувства той добре. Освен това ние не трябва да очакваме нещо в замяна. Даването не се състои само в материалните блага, както смятат много съвременни родители! Даването е да отделиш частица себе си и от своето време и да го прекараш с някой близък!

Днес моят призив към вас е: Пазете семейството! Утвърждавайте го като ценност във Вашия живот и този на Вашите близки! Ако имате възможността, отделяйте един ден всяка година, който да прекарате изцяло с вашето семейство! И нека това да бъде 21 ноември, Денят, в който освен, че празнуваме празника с най-близките си, ние си спомняме , че сме християни и сме част от едно голямо семейство – християнската църква!

1 място
Спас Атанасов Терзиев
Гр. Ракитово, ИСУ „Свети Климент Охридски” – 10 клас
Ръководител: Надежда Тодорова

БОЖИЯТА МИЛОСТ

*„Обичайте се един другото, както Аз ви възлюбих.
Ако имате любов, по това ще познаят всички,
че сте мои ученици!“*

(Една истинска история от съкровищницата на моето семейство)

Беше толкова горещ летен ден, че човек си мислеше само за малко сенчица, за прохладния морски бриз и за едно голямо сладоледено изкушение.

Теди и нейната какичка Диди, мечтаейки да играят, бързо вървяха под жарките, слънчеви лъчи към магазина, за да си купят от любимия сладолед. Предвкусвайки, прекрасната разхлаждаща любима сладост, те си взеха от фризера и се отправиха към касата. Изведнъж погледите им се спряха върху млада жена, застинала до кутията със снимка на тригодишно дете и със сподавен от непосилната мъка стон, молеше за помощ. Очите и страдащи, бяха пълни с мъка. Теди, пошушна нещо на така си. Те оставиха сладоледите и пуснаха парите в кутията, като се помолиха Господ да помогне на детето. Вървяха мълчаливо, а безмълвния стон на майчината болка, крещеше в сърцата им. Изведнъж очите им грейнаха. Теди и Диди решиха да организират благотворителна акция, с която да помогнат поне мъничко на дете то да оздравее. Когато си тръгнаха за дома, решиха първо да отидат до храма, за да му запишат Света Литургия за здраве. Диди и Теди, от много малки, заедно с роди телите си, добри християни бяха много често в Божия дом, защото знаеха, колко силна е закрилата и милостта на Господ и на неговата свята Майка. Стараеха се да не грешат, да бъдат добри и често вземаха Свето Причастие. Те вярваха, че Господ, Майчица Света Богородица и всички светии пазят семейството им и винаги благодаряха за чудото, което Бог Иисус Христос им дарил след страшната катастрофа, мама и тати да са живи. След много операции, много страдания, но живи, по Божия милост! Знаеха, колко е важно да носиш Господ в сърцето си, да се молиш и да вярваш!!!

Пред техния блок децата весело играеха и се радваха на ваканцията. Теди и Диди се прибраха в къщи. Развълнувани си говориха колко е важно да си добър и да откликнеш на човек в зова му за помощ, колкото се може по-бързо. Децата решиха да изплетат гривнички, пръстенчета, колиета. Да

изпекат с мама и баба сърчица и с тях да отправят зов към хората за благотворителност и съпричастност към болното дете. Решиха, да даряват и малки иконки с надежда и молитва, с много любов.

Вечерта споделиха своята благородна идея за помощ за тригодишното болно детенце с мама и татко, които много се зарадваха на добротата в душата на децата си и ги подкрепиха. Те знаеха, че Божията искрица гори в сърцата им, дава им сила и ги прави добри. Мама нежно ги целуна. А татко им ги прекръсти и ги благослови. След това пак им разказа за мъничката Дева Мария, която родителите и Светите Йоаким и Ана завели в храма, за да изпълнят обета си пред Господа. И тя, едва тригодишна, съвсем самичка изкачила всичките петнадесет високи стъпала. Така Божията Майка била въведена в храма и още тогава в крехката и възраст, се видяла огромната и сила, че тя ще бъде майка на всички и ще им дарява своята любов, закрила, покров и винаги ще моли своя Свят син, да дарява изцеление, милост, благословия на хората. Диди и Теди, слушаха внимателно своя татко, който ги прегърна и им каза, че вярата винаги трябва да е много силна и, че с мама ще запишат за болното дете Света Четиридесятница, за да се четат 40 дена молитви за здраве и изцеление на болното дете.

В горещата лятна нощ, светлинките в домовете постепенно изгасваха. Чуваше се само песента на щурчетата. Златният сърп на луната осветяваше теменуженото небе и сякаш се радваше на светлинката, която идваше от стаята на Диди и Теди.

Минаваше полунощ, а двете сестрички продължаваха да плетат гривнички, в кои то влагаха много любов. С цялата доброта и любов от сърцето си и огромното желание да помогнат. До леглото на Теди, стояха красивите, отдавна мечтани кънки. Мама и тати, ѝ ги бяха подарили предния ден и Теди, щастлива искаше да ги покара още на следващия ден. Но, следващия ден щеше да е специален, в него една благородна идея като зов за надежда, щеше да обедини силите и желанието на три деца, да помогнат на болно детенце с вяра, с доброта, с молитва. Преди да си легнат Теди и Диди прочетоха молитвите и горещо се помолиха Господ и Неговата Свята Майчица, на Св. Панталеймон да дари изцеление на детето, и сили на неговата майка. Подготвиха да ѝ занесат на следващия ден малък детски молитвеник, детска Библия, чудотворна прекрасна икона на Света Богородица Всецарица, помагаща на хора с онкологични

болести, прекрасното ”Евангелие за деца” и икона на Свети Панталеймон, осветена до Неговите Свети Мощи, когато бяха донесени и изложени за поклонение в храм „Свети Седмочисленици” в гр. София.

На другия ден, като разбра за благородната им идея, тяхната приятелка Теа също пожела да се включи. Трите подготвиха малка масичка, на която да подредят лично изработените красоти. Написаха с големи букви на бял лист: „Нека да подарим любов! С любов! За да помогнем на едно дете да живее!” Застанаха пред блока усмихнати и вярващи в Божията сила и помощ, и в доброто.

Хората забързани, улисани в грижи почти не ги забелязваха, някои мърмореха с недоволство и недоумение. Но, имаше и такива, чиито очи се насълзяваха от благородството на децата, отказали се да играят, за да могат да помогнат. Теди, Диди и Теа, всеки ден, от сутрин до вечер бяха навън под палещото слънце, до тяхната масичка, пълна със зовящи за помощ красоти. Хората, трогнати от постоянството на децата, започнаха да се спират и малката кутийка започна да се пълни с бели и жълти монети. Децата се радваха на всяка паричка - тя беше надежда! Бяха благодарни на всеки спрял се до тях човек. Но, може би никога нямаше да забравят, когато пред тях застана много възрастен господин. Той си взе малка иконка и остави първата банкнота от 2 лева. Теди се наведе и целуна с благодарност треперещата, топла ръка. Същото с уважение направиха Диди и Теа. Старецът просълзен от добротата на душите на децата, изтри сълзите си, със сподавен стон от възмущение благослови децата и техните родители и като кавалер целуна работливите ръце на четиринадесетгодишната Добромира, единадесетгодишната Теодора и на десетгодишната Теа.

Нижеха се ден след ден. Децата с разрешение на родителите си включиха и много книги. Минавайки, хората се спираха и очите им грейваха при вида на любима книга, носеща вкуса на детството. Или купуваха нещо, което не бяха чели. Или просто се спираха при децата, за да си поговорят за добротата и любовта. Сумата с благотворителни средства растеше. Теди и Диди дадоха и дълго събираните си пари за мечтаното колело, защото прецениха, че те са по-нужни на детето.

Теди, Диди и Теа бяха всеки ден навън, съсредоточени и щастливи. От сутрин до вечер, до своята масичка на надеждата. Сами прибираха

пълните, тежки торби с книги и другите вещи, вечер. С голяма отговорност прочитаха дарените с много сърце пари, отиваха първо до храма, за да запишат молитва за детето, след това до магазина и ги пускаха в кутията, с надежда те да помогнат в лечението на болното дете и то да живее. Бяха много щастливи, когато видяха усмивка на лицето на неговата майка, а тя им разказа, че за детето и вече има надежда, че то е одобрено да му се направи операция в чужбина по-скоро и сумата за нея е почти събрана. Теди, Диди и Теа много се зарадваха, когато тя им разказа, че когато четете на детето си от Библията и Евангелието, то тихичко слуша и сякаш болката за малко изчезва и то заспива спокойно. Децата вярваха, че Бог и Майчица Света Богородица са с него и му помагат. Защото знаеха, колкото е огромна надеждата, колкото е силна вяра та, ако вярваме с цялото си сърце и се молим, Господ ще направи чудото за нашето изцеление! А, Неговата Свята Майчица ще го моли за нас и ще ни пази под своя Свят Покров!

През тези две седмици Теди, Диди и Теа разбраха какво е да помогнеш с любовта, вярата и добротата на цялото си сърце. Лишавайки се от мечтаните през ваканцията игри, разходки, за да може едно дете със средствата дарени от сърце на непознати, но благородни хора, отделили кой, колкото може, за да има надежда и то да живее! Прегърнато от Божията сила и милост, и закриляно от Пресветата Майка Богородица!

1 място
Теодора Християнова Миткова
Гр. Варна, ОУ „Черноризец Храбър” - 6 клас

Какво за мен е семейството?

Семейството за мен е много важно нещо, то е дар от БОГ. Човек без семейство е като дърво без корен, затова трябва да ценим всяка една минута със семейството и близките си! Домът ни дава топлина в студените дни, а семейството любов, която ни кара да се чувстваме добре! Дори няколко думи, изречени от важен за теб човек, могат да променят настроението ти.

Аз живея с моето семейство - мама, тате, баба и по-малката ми сестра. Другите ми баба и дядо живеят на село. През почивните дни, по време на празниците, но и не само, ние ходим при тях или те идват при нас, за да се видим, за да бъдем заедно, щастливи и сплотени! Когато отидем на село всеки се захваща с някаква задача, а вечерта всички се събираме. Моето семейство е много важно за мен. С него прекарвам незабравими моменти. Обикаляме света, ходим на различни места, помагаме си, празнуваме и се веселим!

Тази година мама и тате заминаха за чужбина - в Англия. Заедно със сестра ми бяхме тъжни, защото те не са до нас, но ако се замислим, те ходят там за наше добро, за да може ние да сме задоволени с всичко. Сега разбирам колко им е било трудно там, на хиляди километри далеч от родния край и семейството, разбирам какво ги е крепяло - обичта им към нас и родината, защото те правят всичко семейството ни да е добре. Колкото и да им липсва родината, те все някога ще видят отново този рай. Ето, да, те си дойдоха преди един месец. Аз мога да разчитам на родителите си! Щастлива съм, че във всяка трудност те ще са до мен и ще ми помагат! Щастлива съм, че тях ги има, защото без тях аз щях да съм нищо! Ако се захвана с нещо, те ще ме подкрепят, ще повярват истински в мен. Дори и да се проваля, поне ще съм опитала. Те ми дават сила и кураж! Трябва да оценяваме това!

Ще дойде и този ден, в който аз трябва да напусна бащината си къща и да продължа напред. За миг това няма да ми попречи, да мисля за семейството си. Независимо какво ще стане, аз никога няма да забравя спомените със семейството си, добри или лоши. Въпреки недоразуменията един към друг, ние гледаме всичко да се превъзмогне със усмивка. Аз съм щастлива, че имам такова семейство, горда съм с него, затова трябва да

слушаме родителите си сега, защото след време може да е късно. Трябва да се радваме, за това, което имаме и което сме постигнали. След време ще кажем: „Мама така казваше“, ще се сещаме с усмивка за тях и техните добри дела. Единственото нещо, което мога да кажа на родителите си, е едно огромно БЛАГОДАРЯ!

Аз съм благодарна, че имам такова чудесно семейство!

2 място
Авелина Кемалова Белева
Гр. Ракиново, ИСУ „Свети Климент Охридски“ – 6 клас
Ръководител: Мартина Симидарева
Тел.: 0884382796

Въведение Богородично и семейните ценности

Въведение Богородично е един от най-големите християнски празници, който се чества като ден на християнското семейство. Самият празник тръгва от родителите на Дева Мария, които в този ден я въвеждат в Йерусалимския храм. Днес светът, от който сме заобиколени, е мрачен, изпълнен със злоба и омраза. Забързаният и нелек начин на живот на хората, ги кара да забравят за семействата си, за хората, които обичат и които ги обичат. Превръщат се в алчни, безскрупулни чудовища. За мен семейството е много важно, защото това са хората, които са ми дали много, дарили са ме с живот и ще са винаги до мен и ще ме подкрепят във всичко. Едно от малкото неща, които не избираме сами в живота, това е семейството ни, и аз имам голям късмет, че не съм изоставена от него. Много родители изоставят децата си, поради нелепи причини, било то финансови или други. Съдбата на сирачетата е много жестока и тежка, това е още една причина да уважавам и обичам толкова много родителите си. Всички се караме с родителите си понякога. Но да си родител не е само да дадеш живот, изискват се много грижи, внимание, а и нерви. Трябва да изградиш в морален и интелектуален аспект своето дете. Аз имам по-малък брат, с който много сме се карали, биели и сърдели. Да, това е нормално, но не мога да си представя живота без него. В нужда винаги сме си помагали и сме се подкрепяли. Обичам християнските празници, защото тогава се събираме цялото семейство. Тези празници не бива да се забравят или да се остават на заден план, защото това са едни от най-топлите и приятни дни. В семейството винаги можем да намерим уют, спокойствие, защита, както и най-чистата и искрена любов. Семейството винаги е най-голямата упора и аз съм благодарна и горда с моето.

2 място

Александра Руменова Кирова – XII клас
Гр. Пловдив, СУ "Свети Паисий Хилендарски" – 12 клас

КАКВО ЗА МЕН Е МОЕТО СЕМЕЙСТВО?

есе

За мен моето семейство е най-ценното нещо в живота. Семейството е скъпоценен дар от Бог. То е моята подкрепа, защита и упора.

Когато има на кого да разчиташ не се чувстваш самотен и изгубен, а в най-трудните моменти си силен и уверен.

Аз знам, че винаги мога да разчитам на семейството си – в трудности винаги ще застанат зад мен и ще ме подкрепят. При претърпян от мен инцидент – лошо падане, при което ударих крака си, разбрах колко разтревожено е моето семейство. Те предприеха всички мерки за моето най-добро лечение и положиха много грижи за мен. В семейството ни се стараем да се уважаваме и разбираме взаимно.

Нашето семейство уважава и спазва българските традиции и обичаи. Заедно прекарваме всички празници. Когато приближават рождествените празници съм много щастлива, защото тогава се събираме всички заедно, изпълваме се с надежда и очакване за нещо хубаво. Коледа ни кара да мислим колко по-щастливи можем да бъдем, ако се уважаваме и сме добри.

В семейството ми се изповядва християнството – една от трите световни религии, която е най-разпространена в света. То поставя доброто и любовта над всичко останало. Учи ни да избираме доброто в живота, да следваме човешките добродетели, за да оставим следа. Християнството ме учи на обич, любов, търпение, прошка.

Ще дойде време да напусна бащиния дом, но където и да бъда ще пазя спомена за моето семейство – този прекрасен свят, който ме изпълва с любов и щастие и ще ми дава сигурност в самотните и трудни моменти.

Благодарна съм, че ми е показано как да съхранявам семейните традиции и винаги да помня, че едно от най-прекрасните неща, които човек може да има, е семейството.

2 място

Гергана Атанасова,

Гр. Ракитово, ИСУ „Св. Климент Охридски“ – 6 клас

Ръководител: Мартина Симидарева

Въведение Богородично и семейните ценности

Въведение Богородично е един от най-големите християнски празници и си струва да бъде честван от всички български семейства. Отбелязва се на 21 ноември. Тогава се почитат както Дева Мария, Анна и Йоаким, така и изпълнението на обета на родителите на малката Мария да я посветят на Бог. На тази дата всички семейства се събират и празнуват. За всички става ясно, че семейството е най-важното и незаменимо нещо, и че трябва да бъдем с него не само на празници, но и в трудни моменти. Осъзнаваме, че трябва да ценим семейните ценности, защото са безценни по своята стойност. Семейството ни учи, че както Бог прощава и ние така трябва да се научим да прощаваме, да вършим добро, да смятаме приятелите си за наше второ семейство, да не предаваме ближния си и да не нараняваме врага си, защото всичко се връща двойно. Подтиква ни да се замислим дали е нужно да бутаме другите тогава, когато можем сами да ги издърпаме и от най-дълбоката дупка. Тези моменти и ценности са невидими за очите, но са прекалено силни за сърцето. Все някога ще изгубим и най-скъпото богатство, материалното ще се разруши, но семейните ценности винаги ще ни посочват правилния път. Ако трябва да сравняваме семейството и материалните ценности, семейството побеждава и ще е на първо място винаги, защото именно семейството ни е изградило като личности. Независимо колко членно е семейството, ние ще го обичаме безкрайно, ще знаем, че то е завинаги и че там сме били обичани за първи път.

2 място

Милена Делчева Нейчева

Гр. Пловдив, СУ „Свети Паисий Хилендарски” – 9 клас

Ден на християнското семейство

В Деня на християнското семейство всеки от нас трябва да благодари, че има семейство, на което може да разчита за всичко, да бъде до него и в най-трудните моменти, че има майчината любов , която да топли сърцето му в нужда и бащината подкрепа, която да му помага в трудностите. Трябва да сме благодарни за това, което имаме, защото някои деца мечтаят за място, което да нарекат свой дом, за хора, които да нарекат свои родители. На този ден трябва да отидем при баба и дядо, за да видим радостта в очите им. Напоследък все повече забравяме хората, които са дали началото на всичко, хората, които са ни възпитали и са ни показали пътя на живота. Семейството е символ на безграничната любов и сплотеността, защото когато сме сплотени можем всичко.

В този свят ден трябва цялото семейство да се събере около трапезата и да благодарим за това, че всички сме живи и здрави, защото това е най-важното. Независимо от това дали семейството ни е малко или голямо, трябва да сме благодарни, че го имаме, че до нас има хора, които ни учат на доброта, милосърдие и честност. Трябва да сме благодарни , че сме обичани и да обичаме. Аз с гордост мога да кажа, че благодаря на Бога за семейството, което имам и което ме обича и закриля!

2 място

Надежда Георгиева Тупарова

Гр. Ракиново, ИСУ „Свети Климент Охридски“ - 7 клас

Ръководител: Мартина Симидарева

Християнският празник - Въведение Богородично

Празникът Въведение Богородично, познат като ден на Християнското семейство, се чества на 21^{-ви} ноември.

На този светъл ден с моето семейството ходим на църква. Вечерта се събираме около празничната трапезата, която мама е приготвила. На нея има постна питка с мед, риба и червено вино, а всички взаимно си искаме прошка, защото прощката е нещо много важно. Щом можеш да простиш, можеш всичко!

Семейството е подкрепа и защита-когато имаш на кого да разчиташ, не се чувстваш изгубен и самотен и в най-трудните моменти си силен и уверен. Семейството е търпение и прошка - когато обичаш някого, дори и да греши, продължаваш да го обичаш, да му прощаваш, с търпение да понасяш недостатъците, винаги да му желаеш доброто.

Семейството е онова, без което не можем да живеем. Затова Бог благославя всички семейства и когато те се отнасят с почит към него, той ги закриля и чува молитвите им. Мама ме е учила на това и аз вярвам, че когато човек постигне търпението, милосърдието, обичта, тогава той ще може да има истинско семейство.

Благодаря, че са ме научили как да съхраня този дар, за да предавам на други това знание, а именно – че едно от най-прекрасните неща, които човек може да има, е СЕМЕЙСТВОТО.

2 място
Паолина Пламенова Узунова
С. Белозем, ОУ „Гео Милев”- 5 клас
Ръководител: Мария Благоева

Моето невероятно семейство

За мен моето семейство са хората, които ме учат на добри дела, да бъда по-ученолюбива, по-добра, а така и по-мила. Семейството не са просто някакви роднини, те са хората, които ме обичат, подкрепят и мислят за мен, така както никои друг! Например, когато съм болна, най-много семейството мисли за мен.

Според мен човек без семейство е като дърво без корен. Моето семейство не е много голямо, но не е и много малко. Аз живея с мама, тати и сестра ми. Имам баби, дядовци и много роднини. Организираме си редовно семейни почивки и разходки, изпълнени с много радост и приятни преживявания. По този начин ние посещаваме и опознаваме различни забележителности на България.

Родителите ми ми осигуряват не само дом, спокойствие и топлина, но и се грижат за мен и ме обсипват с много любов. Те са готови да направят всичко за мен, за да бъда добре и да се чувствам щастлива.

Един ден аз се прибрах от училище и започнах да уча уроците си. Малко по-късно се сетих, че на другия ден ще имаме тест по български език и литература. Много се притесних, започнах да плача, тъй като вече беше изминала по-голямата част от деня и имах малко време за подготовка. В този момент дойде като светъл лъч надежда моето семейство. Те ме попитаха защо съм разстроена. Аз им обясних и след това те ме посъветваха да се успокоя, да си почина малко, а след това да продължа. Така и направих - починах си и след това се подготвих за утрешния ден. На теста изкарах отлична оценка. Но това не беше благодарение само на труда, който положих, но и на подкрепата и спокойствието, което ми даде моето семейство.

Мога да разкажа още много случки, които показват колко прекрасно е моето семейство, но най-вълнуващата от тях се случи това лято. През ваканцията аз и семейството ми отидохме на море. В тези слънчеви дни имах едно огромно желание - да се кача на въздушен балон и да летя над морето. И... явно мечтите се сбъдват, когато силно ги желаеш. В края на почивката моето семейство ме изненада - издигнахме се над морето, като птици се реехме над морската шир. Гледката беше невероятна, а

преживяването беше от тези, които ще помня през целия си живот! Докато излитахме се чувствах доста напрегнато, но след това се успокоих и бях много радостна. Успяхме да видим целия морски град. Беше най-незабравимото и вълнуващо преживяване! За миг си представих, че съм бяло гларусче, което прелита ту много близо до водата, ту се извисява високо в небесната шир. Замислих се и за нещо друго -, че птиците може би са тези живи същества, които са най-близо до Бог, когато са устремени в своя полет, та затова и ние – хората – какви ли не неща не сме измислили, за да можем да „летим“ като птици в небесата.

Това преживяване ме накара да разбера, че моето семейство е много важно, защото винаги ме подкрепя, обича и прави всичко възможно да бъда щастлива. Примерите, които доказват, че семейството сплотява хората, са много; те си помагат взаимно, за да бъде животът им по-лесен, по-добър и по-красив. Благодарна съм на Бог, че имам такова страхотно семейство!

Благодаря Ти, мили Боже, че Си избрал за мен тези прекрасни родители, благодаря Ти за моята добра сестра и за всички роднини, с които си ме дарил! Семейството е БОЖИ ДАР!

2 място
Петя Георгиева Гелина
Гр. Ракитово, ИСУ „Св. Кл. Охридски“ – 6 клас
Ръководител: Мартина Симидарева

Денят на християнското семейство

есе

Семейството е уют, топлина, радост. Богат е този, който има родители, братя и сестри!

Семейството е лъч, светлина и опора в трудности и битки.

В моето семейство се ценят християнските ценности, традиции и обичаи! Колко е уютно да сме всички заедно около трапезата, около питката със запалената свещ!

Щастие, любов, привързаност и обич!

Баба грижовно подрежда трапезата, дядо се усмихва със закачка! Мама и татко подготвят подаръците, а ние с бате надничаеме нетърпеливи.

Благословен е този, който има родители, братя и сестри!

2 място
Радослава Димитрова Бешева
Гр. Ракитово, СУ "Св. Кл. Охридски" – 3 клас
Ръководител: Мария Мирова

Денят на християнското семейство

есе

Какво е семейството? Семейството са хората, които винаги са до теб, те никога няма да те предадат или изоставят, ще те защитават и ще ти помагат в добро и лошо, това са хората, които ще дадат живота си за теб, обичат те най-много на този свят.

Аз обичам семейството си, макар и понякога да не го показвам. На тях имам най-голямо доверие, благодарна съм, че ги има. Благодарна съм, че Господ ме е дарил със толкова добра и търпелива майка, която много често ядосвам и после тя ми се кара, но знам, че ме обича безкрайно. Благодарна съм за най-милиия баща, когото имам, той е човекът, когото никога не бих могла да излъжа. Благодарна съм за братчето си, което от 3-годишна искам и макар много да ме ядосва, бих дала всичко за него! Благодарна съм за бабите, които имам и които винаги ми се карат да ям, защото съм много слаба! Благодарна съм за най-добрият дядо, който винаги ми оправя настроението с шегите си! Благодарна съм за всичко, което имам в този живот, не знам как съм го заслужила, но съм благодарна и винаги ще бъда! Не бих казала, че семейството ми е перфектно, но е моето семейство и аз обичам всеки от членовете в него. Имаме своите падения, но се обичаме и това е най-важното.

Всеки ден се случва нещо интересно с мен. Независимо дали е хубаво или лошо, когато се прибера у дома и им разкажа всичко, знам, че те ще са до мен. Обичам да празнувам със семейството си. Обичам Коледа, но не защото получавам подаръци, а защото се събираме цялото семейство и празнуваме и никога не ми е скучно. Когато сме цялото семейство съм най-щастлива. Всеки миг, прекаран със семейството, е важен, защото никога не знаеш кога ще загубиш важен за теб човек. Семейството винаги трябва да е на първо място!

2 място

Румяна Бозаджийска

Гр. Ракитово, ИСУ „Свети Климент Охридски” – 7 клас

Учител по БЕЛ: Мартина Симидарева

Учител по Религия: Мария Мирова

Семейните ценности

Що е брак? – Примка, която природата ни слага – казват хората.

Да сключите брак с любимия човек е лесно, но когато решите да създадете семейство идват още отговорности. Тази тема е деликатна и трябва да се говори внимателно по нея. Психолозите го умеят по-добре.

Семейството означава доверие, компромиси, взаимоуважение, любов между двама души, разбирателството, домашен уют, топлина...

Красиво звучащите, извоювалите си най-напред одобрение думи: „семейството е там, където са децата“, са наполовина верни, наполовина грешни. Вярно е, че децата имат нужда от общност, за да не израстват изолирани и без чувство за сигурност, но семейството има за предпоставка едно благонадеждно партньорство и съпринадлежност, които изцяло се развиват в брака. В центъра на нашето общество е семейството. А в центъра на семейството са децата. Никога не трябва да забравяме за отговорността на родителите към децата и на децата към родителите, а също така трябва и да уважаваме с различните жизнени проекти на хората.

Вярвам, че хората обичат да се обвързват. Никога не бих си помислила например, че всички, които са разведени, изграждат от това някаква философия, а по-скоро ще разгледам този факт просто като несполука на една връзка – казва Ангела Меркел, родена през 1954 г., канцлер на Германия.

Първите отношения, в които по необходимост индивидът влиза с другите, това са семейните отношения. Тези отношения наистина имат и правна страна, но тя е изцяло подчинена на моралната страна, на принципа на любовта и доверието — Георг Хегел.

Семейството учи на сплотеност, взаимно доверие между родители и деца и обратното. На големия християнски празник Въведение Богородично, който се чества на 21 ноември и символизира сплотеността на християнското семейство и духовното израстване на децата, открили Пътя, Истината и Живота, благодарение на своите родители, всички ние осъзнаваме, че семейството ни е изградило като личности и сме му безкрайно благодарни.

3 място

Иванка Петкова Петкова

Гр. Пловдив, СУ "Свети Паисий Хилендарски" – 12 клас

Въведение Богородично - Ден на християнското семейство

Семейството е неизменна част от живота на всеки човек. То е основата за нашето съществуване, като ни учи на морал и ценности, които съпътстват живота ни. Възпитава доброто у нас. Семейството е грижата и подкрепата един за друг, топлия и уютен дом, изпълнен с любов и нежност, искрената прегръдка на майката и понякога суровият възпитателен тон на бащата. То е скалата, на която винаги можеш да се опреш.

Нашето семейство цени всичко това, ето защо почита този голям празник Въведение Богородично. Денят на християнското семейство е празник, който много обичам.

Въведение на Пресвета Богородица е един от най-големите християнски празници. Той е един от дванадесетте велики празника. Отбелязваме го на 21 ноември, а в други страни на 4 декември. В този ден се почитат Дева Мария и нейните родители - Йоаким и Анна. Те я въвеждат на тригодишна възраст в Йерусалимския храм. Интересно е, че Дева Мария била оставена на първото стъпало на храма, но какво било учудването на всички присъстващи, когато тя се качила на петнадесетото стъпало и се спряла на върха.

На този празник семейното ходене на църква символизира влизането на три-годишната Мария в храма. Според народните поверия на този празник българите гадаят какво ще е времето пред предстоящата година.

Аз съм горда, че съм българка, защото единствено в България Въведение Богородично се празнува като Ден на християнското семейство. Винаги на този празник цялото ми семейство ходи на църква, а след това се събира около трапезата с топла питка и вкусна гозба.

Този празник ни прави по-добри и смирени един към друг, показва ни пътя, по който Бог ще бъде с нас, защото Бог е светлина!

3 място

Теодора Груева Димитрова V б клас
С. Белозем, ОУ "Гео Милев" – 5 клас
Ръководител: Мария Атанасова Благодеева